

nimmi, isse Kristusse pole põris ja risti-
usko ka omma määratuma sure rigi us-
fiks tõstis, hakkas ristikogodusse luggu
mitme asja polest pahhemaks minnema.
Kristiust sai nüüd kül woinust. Agga
hakkati nüüd Jummalale tenistust ikka uh-
kema wiisiga ja rohkele illoga piddama.
Sest siis sündis, et muist õppetajad ja kog-
godusse üllewaatjad uhkeks ja sureliseks
laksid ja selle peäle agga mõtlesid, kuidas
ikka suremat ilmalikko walliusust, au ja
rikkust ennese kätte pärrida ja kogguda.
Monne süggawama usko sallaja asja pär-
rast hakkati paljo waidlema, temeteist huk-
kamoistma ja koggodussestki wäljalükkama.
Kristusse selge sanna jure lisati ikka en-
nam tühje ja walle õppetusi. Rahwas
koormati mitmesugguste wäljaspidiste kom-
bettega, ja inimeste seadmistega, ning
kaddus nenda Kristusse selge tõekäsi silma
eest ja süddamest, agga õppis rahwas selle
wasto tühja kombette peäle lootma ja Jum-
mala armo Kristusse sees wallatusseks põdr-

ma, ning ebbaust ja rummalus pärrisid
ennesele ikka enam maad. Jummalale te-
nistust peti woõras keles, mis surem hull
kuuljaid ei moistnud; jutlust tehti wägga
arwaste, ning segi oli waene ja täis ebba-
usko ja kassosaatmatta tühja jutto. Ma-
rahwas ei moistnud tamatut luggeda; ja
wimaks keeldi keik muud rahwast piiblitra-
matut luggemast, muud kui agga õppeta-
jad. Muud rahwas suurt ei moistnud, kui
Jõsa meie palwet ja monned õhkamis-
sannad, neitsi Maarja ja ühhe teise Pühha
pole, mis pühha paatri elmede arro järrele
loeti. Paastumisse ja ihhordawamislega
arwafid ommad pattud leppitawad; kui in-
nimestel ehk lojustel üks haigus ehk wigga
juhtus, siis tootasid ühhegi Pühhale andi,
ehk laksid kloostridesse, ehk ühhegi teise
pühhaks ja abbiteggiaks petud paika, ja
wisid senna ohwrit, ehk teggid muud tühja
immet, et abbi sada ehk wiima tännomeelt
ilmutada. Kuitude kummardamine wõttis
ka kangeste woinust, ning palluti neid diete